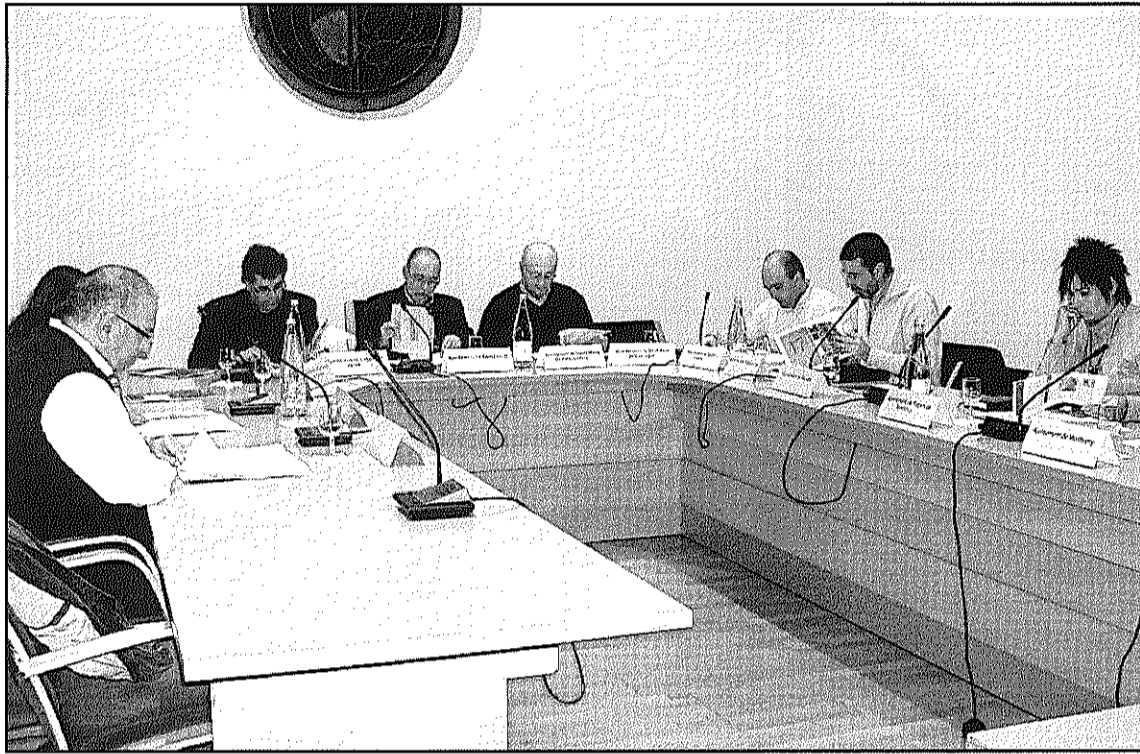

Trobada d'alcaldes del Baix Montseny a Sant Celoni per definir l'estratègia comarcal

Els presents acorden convocar la 2a Trobada del Baix Montseny oberta a tots els càrrecs electes

REDACCIÓ. Sant Celoni
Alcaldes i alcaldesses del Baix Montseny es van reunir dilluns a la sala de Plens de l'Ajuntament de Sant Celoni per definir l'estratègia a seguir en el procés de constitució comarcal. A la reunió es va decidir convocar en els propers mesos la 2a Trobada del Baix Montseny que, en aquesta ocasió, estarà oberta a totes els càrrecs electes de la comarca, i anirà orientada a plantejar els passos concrets a seguir. La 1a Trobada, celebrada el novembre de 2008, va tancar amb la signatura del Manifest municipalista del Baix Montseny per part de 15 alcaldes que reivindicaven la creació de la comarca i que el passat 4 de març una delegació formada pels alcaldes de Sant Celoni, Vallgorguina,

Una imatge de la reunió d'alcaldes celebrada aquest dilluns a l'Ajuntament de Sant Celoni (L'ADBM)

Gualba, Montseny, Riells i Viabrea i Llinars va presentar al Conseller de Governació i Administracions Públiques Jordi Ausàs.

A la trobada, Ausàs va recomanar als representants municipals que iniciessin un expedient administratiu per sol·licitar formalment el reconeixement com a comarca. Segons l'alcalde de Sant Celoni, Francesc Deulofeu, "de cara a iniciar el procediment formal partim d'una bona acceptació per part de la Conselleria però ens cal la complicitat de tothom, per això ens hem emplaçat a fer una jornada amb tots els electes i plantejar la proposta". "Serà una manera de reflexionar col·lectivament però també individualment com a municipi", assegura Deulofeu.

La primera trobada municipalista es va organitzar comptant només amb els alcaldes del Baix Montseny i es van definir estratègies de treball conjunt en àmbits com el transport o serveis com la salut o l'habitatge.

TRIBUNA OBERTA COL·LECTIU FRANCESC DE TAMARIT

La dignitat dels catalans*

L'editorial escrit conjuntament per consens i publicat en català o castellà als dotze diaris amb seu a Catalunya el 26 de novembre de 2009, encapçalat amb el títol "La dignitat de Catalunya", reclamava essencialment respecte a la nostra història, la nostra cultura, la nostra llengua, les nostres institucions i a les seves decisions, resumint, respecte a la nostra identitat. Hi estem d'acord.

Però, a qui reclamava aquest respecte? Al Govern espanyol? Al Tribunal Constitucional? A la societat civil espanyola? Al Losantos i Cia?... És que necessitem el vist i plau de tota aquesta colla per conservar la nostra dignitat?

Una institució, una associació, una entitat, un país o una nació, no és per definició ni digne ni no digne (indigne sona tan malament...). El grau de dignitat li donen els seus associats, socis, ciutadans o el que sigui. En el cas de la nostra nació, Catalunya, la seva dignitat depèn del grau de dignitat dels catalans i només nosaltres mateixos la podem malmetre.

Per això, més que de la dignitat de Catalunya, hauríem de parlar de la dignitat dels catalans.

I qui és català?. Jordi Pujol va colarnos allò de que "és català qui viu i treballa a Catalunya", una definició que si ho mirem bé, no té cap ni peus, ja que és evident que hi ha molta, moltíssima gent que viu i treballa a Catalunya accidentalment, o no, durant un període de temps més o menys llarg o indefinidament i que no deixarà mai de ser anglès, francès, argentí, alemany, extremeny o el que sigui. I bé que farà, si és el que sent. De la mateixa manera, que un català que visqui i treballi a Mèxic, Itàlia, Gran Bretanya, Andalusia, Murcia o Nova York, no deixarà pas de ser català, si això és el que sent.

El sentiment de pertinença no el dona pas cap contracte laboral o de propietat, ni menys encara cap document identitari. Aquests documents o d'altres segurament poden atorgar una ciutadania però no pas una identitat. Això ho tenia clar Tarradellas que en arribar a Catalunya l'any 1977 no es va voler embolicar i, els seus motius tindria, es va dirigir a tots els que aleshores habitaven Catalunya, no només als catalans. D'aquí allò de "ciutadans de Catalunya!".

La Identitat, així amb majúscules, és un sentiment. És català, doncs, qui se sent català. Qui estima i respecta la nostra història, la nostra cultura, les

nostres tradicions, les nostres institucions i la nostra llengua, vingui d'allà on vingui. Només de la dignitat d'aquests en depèn la dignitat de Catalunya. Si els catalans la conservem, Catalunya no la perdrà mai.

Arribats aquí caldria preguntar-nos si conservem la nostra dignitat quan, davant de certs interlocutors, demanem perdó per expressar-nos en català a casa nostra. Heu sentit mai una disculpa educada quan es dona el cas contrari?

Conservem la nostra dignitat quan davant de les contínues mentides, insults i menyspreus per part d'alguns (molts) polítics i periodistes espanyols, la nostra reacció és nul·la o bé es limita a la ridícula justificació: "És que no ens entenen, hem de fer pedagogia i no fer-nos desagradables".

No ens entenen? I tant que ens entenen! Saben perfectament quin peu calcem. Ens coneixen i saben del nostre auto-odi, dels nostres complexos (mai admesos). I saben també que, a més a més, ens poden espoliar sense contemplacions. Perquè també saben que són majoria els actuals polítics catalans que per conservar el seu estatus i el del seu partit, seran capaços d'aparcar la seva dignitat (?) abaixar el cap, submisos, i mirar cap

un altre lloc.

I parlant de polítics, conservem nosaltres la dignitat permetent que ens representin alguns polítics d'aquesta mena? Uns polítics que, per cert, estan instal·lats en tots els nivells de l'administració, sigui estatal, autonòmica o local. Si aquests polítics treballessin de veritat pel bé de l'estat, de la nació o del poble que representen, vostès creuen que no els hi faria vergonya, per exemple, formar un govern (?) negociant amb uns vots obtinguts predicant causes més elevades?, o governar en minoria?

Fer-ho d'una manera o de l'altra porta, gairebé sempre, inexorablement al desgovern. Sols cal repassar les actuacions (mai tan ben dit, ja que a vegades arriben a ser tot un espectacle) dels governs que a tots nivells ens toca suportar.

No hauríem de permetre que, fins i tot els que se suposa que són del nostre bàndol, posin en entredit la nostra dignitat i de retruc, és clar, la de Catalunya.

"La indiferència i l'absència de dignitat, són la pitjor malaltia que pot patir una societat", va dir Saramago. Doncs això.

* Per un error en l'edició passada l'article del Col·lectiu Francesc de Tamarit va aparèixer íntegrament. Aquesta setmana en publiquem el contingut complet.